

Grýlur anno 1992

Føstulávindsmánadag er síður at sláa tunnur og børn í skúlunum eins og tilkomin fólk á arbeidsplassum, kappast um at gerast kattakongur.

Í góðveðrinum í gjár bar eisini ógvuliga væl til og øll stuttleikaðu sær óført.

Komandi kvöldini kunnu vit eisini vænta okkum vitjan av grýlum, sum vanligt eru nógvur í tali.

Vikan í íð íð íð

Krisjan Dahl,
blaðstjóri
skrivar:

Kríggj — eisini upsakríggj

Bumbingin av Irak og deildum Hussein í Kuwait gongur sum ongantið fyrr — betur og betur sum dagarnir ganga, men hóast mánaður er farin, síðani henda krossferðin byrjaði, hevur í hesi sateitt- og super-fjølmiðlaði ikki enn borið til at geva fólk eina nøkunda meting av oyðingunum.

Framvegis einki skríggj — bert kríggj, men hvør veit, kanska er hetta eitthvørt nýtt og skilabetri slag av kríggj, eitt kríggj, ið bert beinir fyri höttandi útgerðini og so kanska onkrum hissini arabara, ið er nóg byttur at vera har ringasti bumbuellingurin er, men teir eru so nógvir kortini.

Tað hevði tó ikki verið burturvið um útvarp, sjónvarp eins og bløðini høvdu ómakað sær til at lurta eftir eitt nú arabiskum- og øðrum útvarpsstøðum, sum allar senda tíðindasamandrættir á enskum — fleiri ferðir um dagin og soleiðis kanska eisini upplýst okkum um ljótaru síðuna í stríðnum. Men hetta krevur sjálvsagt, at sligið verður upp í onkra alheims-útvarpskrá, men hesar eru til — bæði greiðar og álítandi.

Metini og føroyingar, tvíburðarnir báðir, gjørdur aftur vart við seg í farnu viku.

Sumbiarbergholið, Føroya longsta, sum leingi hevur verið biðað eftir, varð skotið ígjøgnum við buldur og brak. Gleðina yvir hetta stórverk skulu vit ikki spilla við at nevna prisin, men at døma eftir vánaligu ar-

beiðsumstøðunum og nógva eykaarbeiðinum, sum stóðst av óvæntaðum trupulleikum, kundi hetta neyvnan verið øðrvisi. Men øll kunnu vit við sumbingum og suðuroyingum fegnast um, at hetta so tilrongda hol — at tað átti at verið fyrr í røðini — nú er komið ígjøgnum.

Upsin, sum ikki var nóg umhildin í teirri tíðini, tá Ove Mikkelsen við virkinum Suðurfisk legði til brots fyri at fáa nakað skilagott burtur úr hesum til ta tíð yvirsædda fiski, er eftir øllum at døma nú vorðin álitið í føroyskum útflutningi.

Í so seint er nú at geva Ova viðurkennning fyri hansara slóðbrótandi arbeiði fyri upsanum — serstakliga tá hugsað verður um, hvussu tað gekst Suðurfisk, men tókk fyri stríðið, Ove. Men at upsin er sína vekt verður — um enn ikki í gulli enn — prógvar tann rimmar prisur, skopuningar lótu fyri lastirnar báðar í farnu viku.

Vit kunnu ikki annað enn vóna, at skopuningar megna at fáa tað at standa upp og niður við tilvirkingini av hesum lastum. Men fyrsta liðið, skipini, gjørdur kvettið — nakað vit vanliga ikki frætta um í sambandi við avreiðingar í Føroyum.

Um kvettið letur seg endurtaka í bræði, ella um hesir høgu prisir fara at halda sær og kanska minka trýstið á ráfiskagrunnin, er helst ov tíðliga at spáa um. Men við hesum tølum er glíð komið á — tibetur rætta vegin.

Á
Venjingarskúlanum
var eisini
tunusláng á
skrání í gjár. Her
er ein røtt grýla
farin at røyna seg,
meðan hinar standa
og bíða. Hvør
bleiv kattakongur,
vita vit ikki.

